Sınıf Mücadelesi

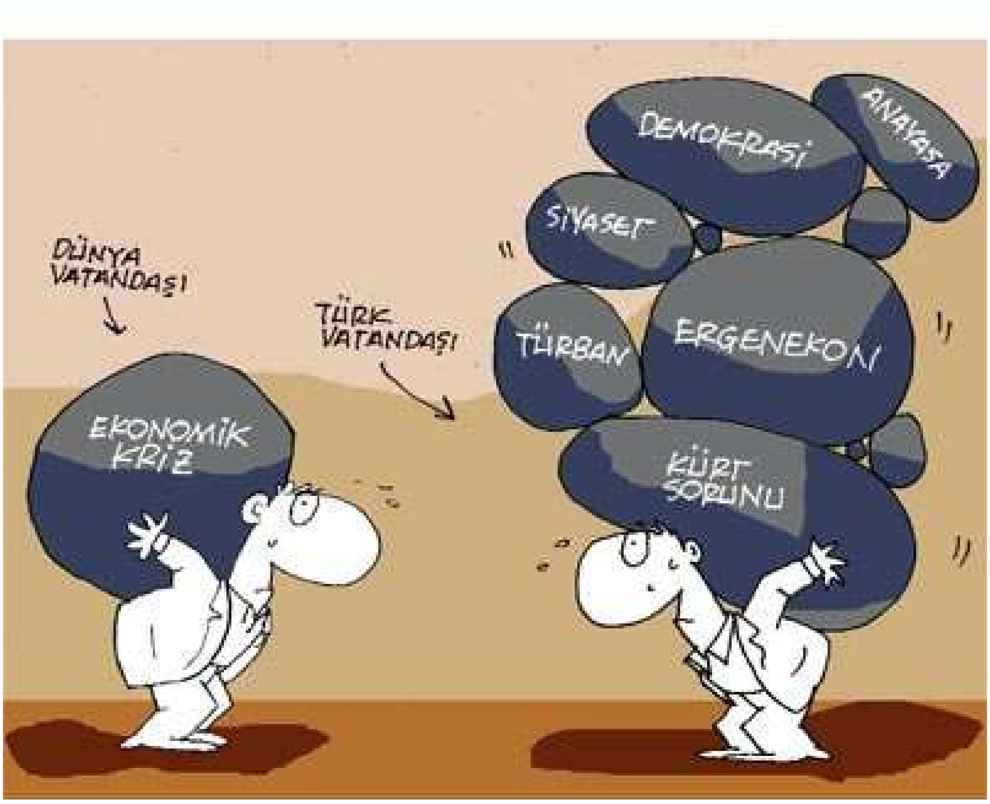
Aylık
işçi gazetesi

2 Aralık 2011
Sayı: 162

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Emekçiler, bir avuç patronun her geçen gün ağırlaşan yükünü daha fazla taşımamalı!

Siyasi partilerin, meclisin ve medyanın gündemi her hafta, bazen günler içinde değişiyor. Şike soruşturmasından Dersim tartışmasına, polis operasyonlarından bedelli askerliğe, siyasilerin sataşmalarından sağlık sorunlarına, çeşit çeşit konu var. Ancak bugünün acil ve gerçek sorunları çok az gündeme geliyor, çok az gündemde kalıyor. Milyonlarca emekçiyi artık iyice zorlayan ekonomideki olumsuz gidiş bunun başında. Ekonomik durum iyi iken, emekçileri hiç hatırlamayan patronlar ve hükümet, durum zora girince hemen emekçilere yükleniyor!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Ekonomiden sorumlu bakan, "izlediğimiz siyasetlerden çok olumlu neticeler aldık" dedikçe, Türkiye'nin kredi notu düşüyor, borsa dibe inip, döviz yükseliyor. Bunlar, sadece paradan para kazanan, küçük bir vurguncu çevreyi ilgilendirir gibi görünüyor ama aslında bu dalgalanmaların olumsuz sonuçlarını tüm çalışanlar yaşıyor. Çünkü ekonomi, sayısız bağlarla, bankadan borsaya, üretimden ticarete, birbirine bağlı.

En büyük vurguncular, bankacılar kadar sanayici patronlardır. Döviz, kredi faizi oranının artışı gibi nedenlerle maliyetler arttığında, hemen fiyatlara yansıtıyor, emekçilerin sırtına yüklüyorlar.

Gıda ürünlerinde sonu gelmeyen fiyat artışı da, bu nedenle oluyor. Sene başında 1,5 lira olan sütün litresi son bir ayda 2 liraya çıktı. Oysa üreticiden alınan sütün fiyatı değişmedi. Aradaki fark, büyük market sahibi patronların cebine gidiyor. Üstelik fiyat artışı, peynir, yoğurt süt ürünlerine yani temel gıdaya da yansıtıldı.

Aynı şey et için de geçerli. Et fiyatının düşmesi için hayvan ithal edildi. Ancak ortaya çıktı ki en büyük toptancılar, Namet (aynı zamanda marketler zinciri), Yaşar (Pınar, Şölen, Yörük, Doyum markalarının sahibi) gibi şirketler, aralarında fiyat anlaşması yapmışlar. Şimdi de KDV düşürüldü. Bu kez de, Kiler marketler zincirinin bir sorumlusunun söylediği gibi indirim kesinlikle tüketiciyi ilgilendirmiyormuş! Yani daha ucuza almalarına rağmen, aynı fiyata satmaya devam edecekler. Kiler patronu, Levent'e Avrupa'nın en uzun gökdelenini böyle dikti.

Bankalar da benzerini yapıyor, hükümet de. Adına "cari açık" denen bütçe açığı büyüdükçe hükümetin "güncellemesi" geliyor. KDV artışını yeni yılda, ceza, harç ve vergilerde yüzde 10 civarında, emlak vergisinde ise yüzde 5 artış izleyecek. Asgari ücret ise yüzde 3+3, emekli aylıkları ise yüzde 4+2,7 oranında artacak. Türk-İş'in hesabına göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırını 934 lira, buna karşın asgari ücret 19 lira artacak.

Milyonlarca emekçinin yaşamında çok az değişiklik var ama nüfusun küçük bir azınlığı için durum çok iyi, ilerleme, gelişme var. İşte hükümet, bu kesimlerin çıkarlarını sanki herkesin yararına imiş gibi gösteriyor.

Emekçilerin yaşamında, çalışma koşullarında iyileşme olması ne patronların ne de onlara hizmet eden hükümetlerin isteği. Aksine ücretlerin, satın alma gücünün düşürülmesi, çalışma saatlerinin uzatılması patronlar için daha fazla kâr demek. Ağır çalışma ve zor yaşam şartlarına, işsizlik, şiddet, milliyetçi, cinsiyetçi baskı gibi birçok şey ekleniyor.

Bir avuç asalak patronun gittikçe ağırlaşan yükünü tüm emekçiler çekiyor. Siyasilere düşen ise patronlar için iyi gidenlerin emekçiler için de iyi olduğuna inandırmak. Bunu kabul etmemek gerekiyor, emekçilerin kendi çıkarlarını ve çözümlerini dayatması mümkündür. Ancak böylece tüm emekçiler, gün yüzü görebilecek. (02.12.01)

"Demokratik Türk-İş" için önce işyeri temsilciliğinden başlayarak her düzeyde işçi demokrasisi uygulanmalı

Türk-İş'e bağlı on sendikanın başlattığı "Sendikal Güçbirliği Platformu" isimli muhalefet hareketi, Türk-İş kongresine bir ay kala yönetime aday çıkaracaklarını açıkladı.

Bu sendikalardan birinin başındaki Mustafa Türkel, toplantıda "Kayıt dışı, güvencesiz, sendikasız işçilerin umudu olmak, emek mücadelesini iktidar yapan bir yola girdik" diyerek, hükümetin baskısına rağmen teslim olmadıklarını söyledi. Bu başkan, TEKEL işçilerinin mücadelesini kırmada rol oynayan, işçileri sendika binasına almayıp polis çağıran bürokratın kendisidir.

Ondan aşağı kalmayan diğerleri de utanmadan, "demokratik, mücadeleci Türk-İş" istediklerini açıklıyorlar. Üyeleri olan işçilere karşı hiç de demokratik olmayan, temsilcilerini özgürce seçtirmeyen, işçilere sormadan sözleşme imzalayan, işçi çıkarmada patronla birlikte plan yapan bu bürokratların gerçekte tek amaçları var; o da koltuklarını korumak. Mahkeme kararıyla koltuğunda oturan Hava-İş Başkanı Atilay Ayçin başka bir örnek; on bini aşkın üyesinden, kaçını toplantıya getiriyor?

AKP, sendikalara kendi kadrolarını yerleştiriyor. Türk-İş yönetiminden başlayarak, bağlı sendikalara doğru, yani tepeden tabana doğru bu değişim sürüyor. AKP'li olmayan bu bürokratların, koltuklarını korumaları zor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Türk-İş'i ziyaret ederek, güçlü sendikalardan yana olduğunu açıkladı ve "örgütlü toplum otokontrol açısından da önemli, kayıt dışılığın ilacı örgütlü toplumdur" dedi.

Elbette bakanın sözüne ettiği şey bizzat bu hükümet tarafından yaygınlaştırılan taşeron, kaçak çalışma değil, özelikle büyük işyerlerinde birlikte çalışan binlerce işçinin sendikalar tarafından kontrol altında tutulmasıdır. Bakan güçlü sendika istiyor; yani itirazın, bürokratlara rağmen mücadele sözünün edilemediği, işçiyi güçlü kılan değil, işçinin karşısında güçlü duran sendika, istiyor. Bunun için hem sendika kongrelerine doğrudan müdahale ediyor hem de sendikal yasalar ve çalışma yasaları bir sopa vazifesi görüyor.

Sendikacılar işçilerin sorunlarını gündeme getirmiyor, bürokratlar çıkar kavgalarını, siyasi partiler üzerinden sürdürüyor. Çünkü hepsi bürokratlıktan, milletvekilliğine terfiyi planlıyor.

Türk-İş yönetimine aday olan bürokratlar, patronlar ya da devletin karşısında işçilerin yanında yer almadıkları için üye işçilerin desteğini değil, öfkesine sahipler. Kendi işçilerini değil toplantılara katmak, toplantılar hakkında işçilere bilgi bile vermiyorlar. Çünkü işçilerin onlara inanmayacağını, kendilerine hesap soracaklarını biliyorlar.

Sendika bürokratları ve çalışanları, işçilerin yaşam ve çalışma koşullarına göre müthiş ayrıcalıkla. Bunu korumak hatta ileride geliştirmek için uğraş veriyorlar. Milletvekilliğine terfi eden Hak-İş eski başkanı, şimdinin AKP'nin meclis kabadayısı Salim Uslu gibi.

Sicili, tüm bürokratlara örnek olacak türde: 1995 yılında işçileri mücadele ederken, Et ve Balık Kurumu'nun özelleştirilmesinden pay almaya kalktı. Çabası o kadar takdir gördü ki Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı, onu ve sendikasını kendilerine üye olmaya davet etmişti. Başarısını sürdürdü; Kardemir Karabük fabrikasında Öz Çelik-İş, özelleştirmeden "ihale kaparak" Kardemir'de patronlaştı. 2000'li yıllarda ekonomik kriz gerekçesiyle onlarca işçi işten çıkarıldı. Geçen sene de yönetime tepki olarak sendika değiştirmeye kalkınca 300'ün üzerinde işçi işten atıldı.

Sendikaların başına çöreklenmiş olan bürokratlar, işçilerin hak almasının, mücadelesinin önünde patronlardan, yasalardan önce engel oluşturuyor. Bürokratların yapacağı en iyi şey defolup gitmek olacak. (30.11.11)

Gösteriler bir gün, şiddet her gün!

Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma ve Mücadele gününde hükümet, kadına yönelik şiddeti önlemek için bir kampanya başlattı. Kadınlar, şiddet görmek, öldürülmek, ayırımcılığa maruz kalmak istemediklerini sokaklarda haykırırken, başbakan flaşların önünde ilk imzayı attı.

Gören, bir şey olacak sanır! “Kadın erkek eşit değildir” diyen başbakan, milyonlarca imza atsa ne olur?

Türkiye'de son yıllarda kadına yönelik öldürücü şiddet çok arttı. İçişleri Bakanlığı, her gün 10 aile için şiddetin karakollara yansıdığını açıkladı. Geçen hafta üst düzey devlet görevlileri dahil 20'den fazla erkeğe satılan ilköğretim öğrencisinin tecavüzcülerine af getiren mahkeme kararı çıktı. Bu hafta da okuduğu okuldaki müdür yardımcısı dahil olmak üzere otuz kişinin tecavüzüne uğrayan iki ilköğretim öğrencisinin mahkemesi başladı. İşte bu ortamda, eşlerinin başını bağlayıp ara sıra süs gibi yanlarında dolaştıran AKP'li kodamanlar, meclisteki en gerici partinin başındakiler, imza attı!

Dertleri, kadınların öldürülmesi değil, siyasi imajlarının zedelenmesi.

2004 yılında Medeni Kanun'un değiştirilmesinden bu yana yasalarda olumlu yönde bir çok değişiklik yapıldı. Ancak tüm bunlar, kadına yönelik şiddeti azaltmadı, azaltmıyor.

En güzel yasa da yapılsa durum değişmeyecek çünkü sorunun nedeni, kadını aşağı, adeta erkeğin kölesi gibi gören erkek egemen cinsiyetçi fikirlerin, aileden ve okullardan başlayarak her düzeyde yeniden üretilmesi ve gelecek kuşaklara aktarılmasıdır.

Bir de yasaları uygulama konumunda olanların hep erkek olması ve mağdur olsa da kadın karşısında, erkek dayanışmasını sürdürmesi var.

Üstelik bu durum, biliçli olarak, devlet siyaseti olarak sürdürülüyor. Türkiye'de kadının iş gücüne katılımı, neredeyse dünyanın en geri kalmış ülkeleriyle aynı düzeyde. Kadınlar çalışamıyor, kendini geçindiremiyor, kendine güvenemiyor. Yasalarda yapılan iyileştirmeler de kadının çalışmasını değil, çocuk yapmasını teşvik edecek yönde.

Örneğin, doğum izinleri uzatıldı ama anenin çalışması için gerekli olan kreş hakkının hiç sözü edilmiyor. Üstelik başbakan, utanmadan kadınlara “üç çocuk doğurun” diyor. Bu çocuklara kim bakacak? Elbette kadın, evde çocuk bakacak, böylece kocasına bağımlı hale gelecek.

Bir kadın örgütünün yaptığı bir araştırmaya göre her yüz kadından 88'si şiddet ortamında yaşıyor ve her yüz kadından 68'i kocası tarafından dövülüyor. 2002 yılında 66 kadın cinayeti kayıtlara geçmişti. 2007 yılında bu sayı 1.011’e yükseldi. Artışın bir nedeni de yasal hakka kavuşan kadınların artık şikayette bulunmasıdır.

Üstelik çoğu şikayet, karakol polisleri ya da savcılar tarafından geri çevriliyor. Veya şiddet gösterin erkeği vazgeçirmek ya da cezalandırmak için gerekenler yapılmıyor.

Erkek çocuklarına “efendi” olacağını öğreten kız çocuklarına “fedakarlık, erkeğe hizmet, boyun eğme” duygularını yükleyen erkek egemen cinsiyetçi gelenek, din, ahlak, aile anlayışı bizzat bu düzenin başındakiler tarafından sürdürülüyor ve teşvik ediliyor.

Kapitalist kâr düzeni, kadına yönelik bu gerici, baskıcı ve ayırımcı ortamdan yararlanıyor ve devam etmesi için uygun zemini sürdürüyor. Kapitalist kâr düzeni ve onun yardımcısı erkek egemen devlet ve aile biçimi kadını kuşatmış durumda.

Kadınları mağdur eden bu düzen yok olmadığı sürece kadına yönelik her türlü kötülüğün üremesi için uygun zemin da yok olmaz. Ne kampanyalar, ne imzalar ne da yasalar, kadınları şiddetten, en yakınları tarafından öldürülmekten kurtaramaz. Ancak bu düzen yok olursa, kadınların kurtuluşu için uygun bir zemin, eşitlikçi bir toplum için ortam mümkün olacak. (29.11.2011)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşçinin kongreden haberi yok

Genel-İş'in olağan kongresi yapılacak. Kongre, neler getirecek neler götürecek, hazırlık süreci nasıl işliyor, kimler aday, şimdiki başkan niye aday olacak, tüm bunlar hakkında biz üyelerin bilgisi yok. İşyeri temsilcimize soruyoruz, onlar da, bizim bilgimiz yok, diyorlar.

Sendika bürokratlarına göre her şeyi bilmemiz gerekmiyor. Onlar, en doğru kararları bizim adımıza veriyorlar! Siz işçiler dert etmeyin, biz kongreyi sorunsuz hallederiz, demeye getiriyorlar.

Delege listelerini nasıl hazırladıklarını kendileri de biliyor, işçiler de. Delegeler, kongre günü çağrılır, kimi seçecekleri önceden bellidir, delegeler sadece parmak kaldırmakla sorumludur. Sonra oy kullanılır. Böylelikle kongre tamamlanmış olur. Basına poz verilir, bundan sonra yapılacaklarla ilgili iyi bir nutuk çekilir, sonra gelecek dört yıl beklenir.

Sendika bürokratlarına yapmaları gereken işler olduğunu hatırlatmakta bazen yarar var. Sendikanın tüm kademelerinde, işçi demokrasisi uygulanabilir. Temsilcilikten, delege seçimine şube yönetiminden genel merkez yönetiminin belirlenmesine ve çalışmasına kadar, üye işçilerin oyları ve görüşleri belirleyici olmalı. Bu işleyişi hiçbir sendika bürokratı uygulamak istemez.

Biliyoruz ki sendikal yasalar, işçilerin kendi gerçek yöneticilerinin seçmelerinin önüne engeller getiriyor. Aynı zamanda, bürokratların keyfi davranış ve kararlarına izin veriyor. Su nedenlerle bürokratlar, seçilmek ve yeniden seçilebilmek için yasalara sıkı sıkıya sarılıyorlar ve böylece koltuklarını koruyabiliyorlar.

Sendika bürokratları, her düzeyde yönetici seçiminde gösterdikleri ilgi, enerji ve mücadelenin üçte birini işçilerin ekonomik ve sosyal haklarının kazanılmasında, işçilerin bilinçlenmesinde gösterseler, durum çok farklı olur. Hem işçilerin koşulları çok daha iyileşir hem de işçi demokrasisi her alanda yaygınlaşır, katlanarak işyerlerini ve toplumu olumlu yönde etkiler.

Tüm olumsuzluklara rağmen işçiler, örgütsüz işyerlerini gördükçe, sendikaları hala önemsiyor ve patronlara karşı bir güvence olarak görüyorlar. (25.11.11)

Gıda

Bir taşla iki kuş

Eskilerden kalma bu deyim tam bizim patron için. Müşteriye gönderdiği yemeğin kalanını geri getirtip değerlendiriyor. Parası ödenmiş bayat yemeği 100 kişilik personeline yediriyor. Böylece iki kez satmış oluyor. Artık alıştığımız için zehirlenmekden korkmuyoruz ama kilo almaktan korkuyoruz: Patron aynı yemekten yiyor 200 kilo olmuş! Onun gibi oluruz diye korkuyoruz. Patronların hepsi aynı. Kâr uğruna yapmayacakları yok.

8 ay önce işe başladığımda 3 bin kişiye yemek veriliyordu, şimdi 4 bin kişiye çıktı. 8 ayın içinde bizim bölümden 4 işçi işten ayrıldı. Onların yerine işçi alınmadı. Yani yemek verdiğimiz insan sayısı arttı ama yemek veren işçi sayısı azaldı.

Bu uygulamaları şimdi bütün patronlar yapıyorlar. Hepsinin gözünü kâr hırsı bürümüş. Bu gözü dönmüş patronları sadece işçi sınıfının birliği ve örgütlü mücadelesi geriletir. (*Bir işçi)*

Enflasyon yalan olunca ücret zamları da talan oluyor

Aralık ayı itibariyle zamlı çalışacağız. Zam oranı sözleşmede belirtildiği gibi enflasyon oranı kadar olacak. Bütün işçiler enflasyon oranının gerçeği yansıtmadığından şikayetçi. Son olarak gıda ürünlerine yapılan yüksek oranlı zam ile daha da bunaldıklarını söylüyorlar. Geçen ay büyük patronun ziyaretiyle umutlanan işçilerde ay sonu yaklaştıkça umutsuzluk hakim olmaya başladı. Çünkü fabrikanın taşınacağı ve Malezya'da bir fabrika kurulacağı haberleri yayıldı. Artık işçilerde "nasıl olsa taşınacak, sesimizi çıkarmadan çalışabildiğimiz kadar çalışalım" fikri oluşmaya başladı.

Ayrıca ekim ayında dağıtılması gereken erzak ve kışlık elbise hala dağıtılmadı. İşçiler sorunca sendikacılar, kasım sonunda dağıtılacağını söyledi. Fakat kışlık elbiseler verilmedi. Elbiseler kullanılamaz hale geldiğinden evlerinden eski elbiselerini getirmeye başladılar.

Evden getirilen eski elbiseleri giyince de "yasak" diyorlar. İşçiler de "ne yapalım kış günü tişörtle mi dolaşalım. Hasta olduğumuz da suçu bizde buluyorsunuz!" diyorlar. Şimdilik kimse kimseye dokunmuyor. 12 saat çalışma devam ettiği için birçok işçi mesai alıyor ve işçiler bundan memnun. Çünkü ancak bu şekilde geçinebildiklerini söylüyorlar. *(Bir İşçi)*

Dersim tartışması ve gerçekler

Dersim (Tunceli) CHP milletvekili Hüseyin Akgün, Zaman gazetesine verdiği demeçte, 1937-1938'lerde Atatürk'ün bilgisi dahilinde Dersim'de soykırım yapıldığı söyledi. Bu sözleri, önce CHP içinde tartışma konusu oldu, tartışma sürüyor.

Başbakan, kendi partisinin gurup toplantısında, mecliste değil, özür diledi, bazı resmi rakamları açıkladı. 13 bin 806 kişinin öldürüldüğünü, 11 bin 683 kişinin sürgün edildiğini söyledi. Dersim katliamını yaşayanlar ise gerçek sayıların iki ya da üç katı olduğunu söylüyor.

Dersim tartışmasında, kitlelerin acıları değil, her partinin kendi hesapları var. AKP açısından, en büyük rakip olan CHP'nin başında Dersimli bir Alevi var. CHP, Alevi oylarını alıyor ve bu oyların bir kısmını kendileri almak istiyorlar.

Öte yandan, Cumhuriyet rejiminin kuruluşundan itibaren sorgulanması, islamcılığı kullanan AKP'yi ve onu destekleyen çıkar çevrelerini sevindirir. Kemalizmin kurduğu kapitalist düzeni sürdürmek için çalışsalar da ideolojilerinin, laik Kemalist düzenin değişmesini savunduğunu söylemekten çekinmiyorlar.

Bunlara bir de burjuva partilerin, kısır tartışmalarıdan kendilerine pay çıkarma çabasını eklemek gerekiyor. Yoksa amaçları, ezilenlerin sözcülüğünü yapmak değil.

Ezilen ve sömürülenlerin mücadeleleri kanlı baskıyla ezildi ve bu devam edecek. Her iki parti de biliyor ki cumhuriyetin kuruluşunda birlikte mücade eden güçler, sonra birbirlerine karşı mücadeleye giriştiler. Sadece kuruluş aşamasında, 1924-1938 yıları arasında Kürdistan bölgesinde 24 isyan oldu. Bunların hepsi ordu güçleri tarafından acımasızca bastırıldı.

İsyanların çoğunun nedeni, bölgedeki feodal güçlerin çıkarlarını ve kendi düzenlerini koruma isteği olmasına rağmen, devlet zulmüne şiddetle karşı çıkıyoruz. Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı'dan devraldığı şekilde, Kürtlerin en geri taleplerini bile zulümle karşılık vermiştir. Yavuz Sultan Selim'in katliamından kaçmak için dağlara sığınan Alevilere, Türkiye Cumhuriyeti de farklı davranmadı.

Başbakanın özrü ise burjuva düzenin iki yüzlülüğünün göstergesi. 70 yıl öncesinde yaşananlar için özür dileniyor ama Aleviler, hala benzer talepleri için mücadele ediyor. Devletteki dini ayırımcılığa, Kürtlere yapılan milliyetçi ayırımcılığa karşı mücadele ediyorlar. Bunun karşılığında 70 yıl önce dedelerine uygulanan baskının benzeri, torunlarına yapılıyor.

Son 30 yılda Kürtlere karşı uygulanan savaş nedeniyle 40 bin kişi öldü. Uçaklar, neredeyse her gün, dağları, ormanları bombalıyor. Üç bin köy boşaltıldı, bu sürgün değil mi? Ulusal mücadeleyi destekleyen 10 bin Kürt hapiste, KCK operasyonları ile 4 bin Kürt siyasetçi daha uzun süre hapiste tutulacak.

Devleti yönetenler, arşivleri açıp yanlış yapanları, suç işleyenleri rahatlıkla açıklayabilir. Daha da önemlisi Kürt kitlelerin talepleri kabul edilebelir, şartsız genel af yoluyla, ölen ve zarar görenlerden özür dilenip gerekli telafilerle sorun bir düzeyde çözülebilir. Kürt ve Türk halkının kardeşliğini pekiştirecek böylesi düzenlemeleri bu siyasi partilerden, bugünkü düzenden beklemek saflık olacaktır.

Kürt halkının özgürleşmesi bir düzen sorunudur. Bu da Kürt ve Türk emekçilerin ortak mücadeleyle iktidar olmalarıyla mümkündür.

AKP ve diğer burjuva partilerin demokrasi anlayışı, egemen güçlerin çıkarlarını korumak ve sürdürmektir. Emekçilere dayattıkları siyasetler, hem Türk hem de Kürt kitleleri etkiliyor, zarar veriyor.

Oysa burjuva partiler, siyasetleri gereği, bir bütün olan emekçiler sınıfını, Kürt ve Türk emekçiler sınıfını, bölerek yönetmek istiyorlar.

Komünistlerin görevi burjuva sömürü düzenine son vermek, sınıfları, sınıf ayırımlarını yok etmek için mücadele temektir. (28.11.11)

Uluslararası Gündem

Suriye

Şiddetli baskılara rağmen protesto gösterileri sürüyor

Dokuz aydan beri 3 bin 500'den fazla insanın katledilmesine onlarca tutuklamaya rağmen göstericiler Suriye ordusuna meydan okumaya devam edip Beşar Esad'ın gitmesini istiyorlar. Kesin olmamakla birlikte ortalama 15 ila 30 bin arasında siyasi tutuklunun gardiyanların, işkencecilerin insafına terk edildiğinden söz ediliyor. Öyle ki bu tutuklulara işkence yapılıyor, bazıları katlediliyor ve ailelerine haber bile verilmiyor.

Tutuklanan bir kişi değişik istihbarat servislerince (bunlardan Suriye'de 17 tane var) birçok defa işkenceden geçirilebiliyor. Kısacası siyasi tutuklular, tümüyle gizli servislerin insafına bırakılmış durumda.

Bu koşullarda protestoların hala sürmesi rejimin iğrençliğinin ne düzeyde olduğunu gösteriyor. Ayrıca Suriyeli göstericiler Mısır, Tunus ve Libya'daki olaylardan cesaret alıyor.

İki aydan beri askerden kaçanların sayısı katlanarak arttı. Kendilerini denetleyen subaylar veya askeri özel birimler tarafından cezalandırılma tehlikesine rağmen savunmasız sivillere hatta bazen çocuklara ateş açması emredilen askerler, kaçıyorlar. Özgür Suriye Ordusu'na (ASL) katılan ve bu güçlerle birleşenlerin sayısı 15 bine ulaştı. Ancak bu küçük ordu, Esad'ın 200 bin kişilik ordusuna kafa tutmak zorunda ve sadece askeri aygıtın işleyişinin bozulmasına, ordunun dağılmasına güvenebilir.

Suriye ordusunu terk eden askerlerin net bir siyasi görüşü yok. Bütün siyasi partilere uzak duruyorlar ve tarafsız olduklarını söylüyorlar. Görevlerini yürüyüşlere katılanları savunmakla sınırlayıp Birleşmiş Milletler'den, uçuşa yasak bir hava sahası oluşturmasını ve askerden kaçanlar ile rejim karşıtlarının güvende olabilecekleri bir yer istiyorlar.

Diğer yandan emperyalist yöneticiler, savaşın bütün bölgeye yayılmasından endişeleniyorlar. Batılı güçler, Esad'ı sadece sözle uyarıp onun rejimine dokunmuyorlar. Çünkü onun rejimi istikrarlı olduğu ve en azından mevcut dengeleri korumada önemli görevleri yerine getirdiği için ondan memnunlar. Ancak bu son gelişmeler ışığında yeni bir ata oynamak gerekli mi ve böyle bir at var mı diye de kendilerini sorguluyorlar. Kesin olan tek şey Suriyeli yoksul kitleler adına kaygı duymadıkları.

Son haftalarda, Arap Birliği, Esad rejimine mesafe koyup göstericileri katletmemesi için uyardı. Arap Birliği, bu uyarısının yerine getirilmeyeceğini bilerek Suriye'ye gözlemci gönderilmesi önerisinde bulundu.

Bugün ADB, Suudi Arabistan veya Ürdün gibi diktatörlüklerden oluşuyor. Suudi Arabistan, Bahreyn'de rejime karşı yürüyen insanların üzerine askeri güç gönderdi. Suriye'ye komşu rejimler, ülkedeki durumun daha da kötüye gitmesini, başkaldırı karşısındaki baskıların yetersiz kalıp bölgenin gerçek bir iç savaşa sürüklenmesini istemiyorlar. Çünkü bu rejimler isyanın kendi ülkelerine de yayılmasından korkuyor. Bu nedenle de Suriye'deki durumun en erken bir zamanda netleşmesini istiyorlar.

Esad'ı desteklemekten vazgeçen Türkiye'nin durumu biraz daha farklı. Erdoğan hükümeti, son yıllarda, Esad'ın müttefikiydi. Ancak Esad, Ortadoğu'da istikrarı sağlama görevini yerine getirmiş olsa da şu anda güçsüzleştiği için bu görevi Türkiye üslenmek istiyor. Böylece Türkiye bölgede daha da güçlenip oradaki diğer güçlü rejimlerden, örneğin Suudi Arabistan'dan, daha önemli konuma gelebilir. Bu nedenle de Türkiye, Suriye ile arasında tampon bölge yaratılmasını ve Suriye'deki muhalefetin resmen tanınmasını isteyen fikirler ileri sürerek bölgede hakem rolü oynamak istiyor.

Diktatörlüğe karşı mücadele eden kitleler bu gibi manevralardan hiçbir şey bekleyemez. Ne güçlü komşu ülkeler ne de uzaktaki emperyalist güçlerin hedefi, Suriye'deki kitlelere yardımcı olmak değil. Onların amaçları, Suriye'deki ve bütün bölgedeki siyasi etkilerini sürdürmek ve hatta daha da arttırmak. LO

Mısır

Protesto gösterilerinin şiddetle bastırılmasından sonra

Geçtiğimiz şubat ayında Mübarek'in iktidardan düşürülmesinden beri Mısır'ın başında bulunan Silahlı Kuvvetler Yüksek Konseyi'nin generalleri Kahire, İskenderiye ve Mısır'ın diğer kentlerindeki protesto gösterilerini, 30 ölü ve yaklaşık 2 bin yaralı pahasına, şiddetle bastırdıktan sonra, öfkeyi sakinleştirmeye çalışıyorlar.

Askeri Şura başkanı Mareşal Hüseyin Tantavi, 22 Kasım'da protesto göstericilerini ve onları destekleyen kitlelerin bir kısmını yatıştıracağı düşünülen ilan ve bildirileri arttırdı. Böylece İsam Şeref hükümetinin istifasını kabul ettiğini ama aynı zamanda 28 Kasım'daki milletvekili seçiminin öngörüldüğü tarihte yapılacağını, 2012'de de cumhurbaşkanlığı seçiminin düzenleneceğini ilan etti. Hatta istendiği taktirde bir referandumla "iktidarı bırakmaya hazır olduğunu" söyledi.

Birkaç günden bu yana binlerce kararlı protestocu "Tantavi defol!" sloganıyla konseyin gitmesini istiyordu. Gerçekten de, kitleler, Mübarek'in iktidarı terk etmek zorunda kalmasından yani 9 aydan beri, hiçbir değişiklik görmedi. Genel Kurmaylığın başında hala Tantavi var. Tantavi geçmişte de Mübarek'in özel koruma birimlerinin başkanı aynı zamanda da Savunma Bakanıydı. Şubat ayında söz verilen "demokratik geçiş" aslında onlarca yıldır olduğu gibi iktidarı orduya bırakmaktan ibaretti.

Mısır ordusu, kendi çıkarlarını koruyan, devlete hizmet eden ve sanayiye yatırım yapan bir güç. Ordu, her şeyden önce, kitlelerin büyük bir bölümünün yoğun bir sefalet içinde yaşadığı bu ülkede, zenginliklerin aç gözlü kapitalist gruplar tarafından talan edilmesine olanak sunuyor ve aynı zamanda da milyonlarca işçinin ve yoksul köylünün emeğiyle oluşan kârı cebine indiren emperyalist ülkelerin "yatırımcılarının" çıkarlarını koruyor. Bütün bu vurgunu yapan fırsatçıların ülkede denetimi sağlamak için açık ya da gizli diktatörlüklere ihtiyacı var. Ordu bu diktatörlüğün omurgasını oluşturuyor ve burjuvazinin istediği istikrarı garanti altına alıyor.

Ordunun şefleri geçen şubat ayında emperyalist dostlarının tavsiyeleriyle Mübarek'i bırakarak kitlelerin karşı çıktığı rejimle işbirliği içinde olma görünümünden kaçındılar. Hatta orduyu kitlelerin koruyucusu olarak sunmayı başardılar. Ancak bu maske, kitlelerin maruz kaldığı sefaletin hızla artması sonucu yavaş yavaş düştü. Göze batan adaletsizlikler kentlerdeki ve kırlardaki milyonlarca insanın sefaleti, tüm bunlar iktidardaki kliğin umurunda değil.

Mübarek'ten sonra, kitleler hayal kırıklığına uğradı. Polisin, gizli servislerin ve ordunun davranışları değişmedi. Keyfice yapılan tutuklamalar, askeri mahkemelere başvurulması, (9 ayda muhaliflere karşı 12 bin dava açıldı) protesto gösterilerinin bastırılması, Tahrir Meydanı'nda gösteri yapan gençlerin tanıklık ettikleri gibi hiçbir şeyin değişmediğini aksine daha da kötüleştiğini gösteriyor. Kilisenin yakılması ve Kıpti göstericilerin şiddetle bastırılması gibi kitlelerin bir bölümünü diğer bölümüne karşı kışkırtma siyaseti de sürüyor.

Son günlerde kendini ifade etme fırsatı bulan muhalefetin gerçek gücü, büyüklüğü ve Tahrir Meydanı'ndaki protestocular arasında hangi ölçülerde kabul gördüğü bilinmiyor. Ancak hoşnutsuzluklar az çok değişikliğin garantisi olarak görülen orduyu hedef alarak patlak verdi. Göstericiler arasında hükümetin çeşitli açıklamalarından (örneğin dinci olmayan bir devlete doğru gelişimi çağrıştıran "Selmi belgesi" gibi) hoşnut olmayan aşırı dinci köktenci partiler kadar kendilerini devrimci diye nitelendiren gençler bir arada varlar.

Genel Kurmay heyetinin hoşnutsuzlukları susturmayı sağlayacak yeni bir iktidar oluşturmaktan uzak olduğu kesin. Ancak daha önce Mübarek'e "defol" diyen kitlelerin Tantavi'ye de istemediği ortada.

Oysa emekçiler, köylüler ve Mısır'ın bütün diğer yoksul kitleleri, iktidardaki ordunun ve mülk sahibi sınıfın ayrıcalıklarını korumaya çalışan bu devlet mekanizması karşısında, kendi yaşamsal gereksinimlerini sadece gerçekten ezilenler sınıfını temsil eden ve ülkenin zenginlikleri üzerinde tam denetim sağlayacakları bir iktidar kurarak elde edebilirler.

Belki de özellikle de işçi sınıfı için bugünkü mücadeleler böyle bir yolu açabilir. LO (28.11.11)

İtalya

Berlusconi gitti ama siyaseti devam ediyor

İtalya Başbakanı Berlusconi üç buçuk yıllık görevden sonra hükümetinin, "Avrupa'nın istediği istikrar programının kabul edilmesinden sonra" 8 Kasım'da, istifa edeceğini açıkladı.

Berlusconi bu kararını, meclisin son toplantısında yaptığı oylamada 308 oy alarak mutlak çoğunluğu kaybetmesinden sonra aldı. Aslında bu karar, daha çok 8 Kasım'da, Cannes şehrinde yapılan G20 zirvesinin sonunda, İtalya'nın bundan böyle hem İMF'nin hem de Avrupa Komisyonu'nun denetimi altına alınmasından kaynaklanıyor.

Yunanistan, İspanya veya Portekiz'in ardından İtalya da mali pazarların spekülasyon hareketlerinin hedefi haline geldi. Başta Merkel ve Sarkozy olmak üzere Avrupa Birliği yöneticileri, Obama ve IMF Başkanı Christine Lagarde'ın da desteğini alarak, açıkça şunu ifade ettiler: "Eğer İtalya mali pazarlarda eski "güvenilir" konumunu elde etmek istiyorsa mutlaka hükümet değişikliği yapmalıdır."

Aslında bütün bu baskılar, haftalardan beri muhalefet partilerinin, İtalyan patronlarının Berlusconi'yi ekonominin kötüye gitmesinden sorumlusu görmesinden kaynaklanıyor.

Onlara göre Berlusconi, ekonomik büyüme için gereken hiçbir şeyi yapmadı, gerekli "reformları" gerçekleştirmedi, sadece kendi şahsi işleri ile meşgul oldu.

Cannes'daki G20 zirvesinde Berlusconi, tüm bu suçlamalara karşı cevap olarak krizin kesinklikle İtalya'yı etkilemediğini çünkü İtalya'da "lokantaların tıka basa dolu olduğunu" söyledi! Berlusconi'ye göre kapanan işyerleri, tensikatlar, işsizlik, artan yoksulluk yok.

Bunların hepsi uydurma.

Ancak Avrupa Birliği yöneticileri ve İtalyan patronları, Berlusconi'yi kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmediğinden dolayı değil, spekülasyon baskılarına karşı gerekenleri hızlı bir şekilde yapmadığından dolayı suçluyorlar.

Halbuki bu geçen yaz, Berlusconi hükümeti, 100 milyar avrodan fazla tassaruf yapmak amacıyla kamu hizmetlerinde çok önemli kesintilerin yapılmasını, emeklilik yaşının 67'ye çıkarılmasını ve tensikatların kolaylaştırılmasını öngören iki kemer sıkma planını ard arda onayladı.

Berlusconi hükümeti bütün bu kararları uygulamakta kararlı olduğunu belirten bir mektubu Avrupa Birliği yöneticilerine iletti ama yine de bütün bunlar, spekülatörlerin saldırılarını azaltmadı. Bu durum karşısında İtalyan patronları durumun vahim olduğunu iddia eden abartmalarla Berlusconi'yi koltuğuna yapışıp kalmakla ve ülkenin güvenilirliğini koruyamamakla suçladılar.

Bütün bu medya kampanyası, mali "pazarları" memnun etmek gerektiği iddiaları ile iki kemer sıkma paketinin fazla tepki almadan yasalaşmasına yaradı.

Avrupa Birliği'nin istediği ile Berlusconi'nin gitmeden önce söz verdiği istikrar kanunu üçüncü bir kemer sıkma planı olacak. Bu aynı zamanda paketin acilen hem meclis tarafından onaylanması hem de ülkenin bütünü tarafından kabul edilmesi için yapılan bir şantaj.

Berlusconi'den sonra daha "güvenilir" bir hükümet oluşturulmasına gelince, bu yeni hükümet şimdiden aynı siyaseti devam ettireceğini, Yunan hükümetinin yaptığı gibi, kâra doymayan mali sermayenin isteklerini yerine getirmek için kitleleri soyup soğana çevireceğini söyledi.

Bu nedenle şunu bilmeliyiz ki maalesef, Berlusconi hükümetinin sonu, işçi düşmanı siyasetin sonu olmayacak. LO (28.11.2011)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Avrupa Birliği
Laf kalabalığı, pazarlıklar, anlaşmazlıklar ve hallerinden memnun bankacılar

26 Ekim 2011'de avro bölgesinin 17 devlet başkanı tarafından varılan anlaşma, beklenildiği gibi tarihi bir olay olarak adlandırıldı.

Bu zirve öncesinde Merkel ile Sarkozy arasında sürtüşmeler olduğu söylentileri vardı. 22- 23 Ekim'de yapılan görüşmelerden sonuç çıkmadığı için acilen, bu defa sadece 17 avro bölgesi ülkesiyle değil diğer 10 ülkenin de katılımıyla bir zirve yapıldı.

Avrupa Birliği, ortak para birimi avro bölgesinden dolayı bir ortaklık, kardeşlik görüntüsü verse de bu oluşum en başından beri, hakim iki temel emperyalist gücün, Almanya ve Fransa'nın, etki alanı altında.

Bu ikilinin hakimiyetine ancak bölgedeki üçüncü emperyalist güç olan İngiltere karşı koyabilirdi. Ancak İngiltere, avroya katılmamayı tercih etti. Şimdi avro kriz içindeyken, İngiltere'nin yakın zamanda avroya katılmasını beklemek biraz hayalcilik olur. Fransa ile Almanya'nın ekonomileri iç içe geçmiş olmasına rağmen, İngiltere'nin ekonomisi bundan farklı olarak Avrupa ülkelerine olduğu kadar ABD ve eski hakimiyet alanı olan sömürge devletlerine de açıktır. Bu nedenle de İngiltere'nin ortak bir para birimine katılması kendisi zararına.

"Avrupa'nın motoru" gibi sunulan Fransa ve Almanya, Avrupa Birliği'nin bağlı olduğu belirli yasalardan dolayı istedikleri kararları alamıyorlar ve bu durumdan hoşnut olmadıklarını da açık bir dille ifade etmeye başladılar: "Küçük bir Avrupa Birliği üyesi olan Slovakya, Finlandiya veya Malta, Avrupa Birliği'nin acil olarak alması gereken siyasi kararlara ne hakla engel oluyorlar?" gibi yorumlar yapılıyor. Diğer yandan ise Avrupa Birliği üyesi diğer küçük ülkelerin siyasi liderlerinin Almanya ile Fransa tarafından hiç ciddiye alınmadıklarından şikayetçi olmaları hiç de yeni değil.

Kamu borçları üzerine yapılan spekülasyon hareketleri ve avro krizinin gittikçe derinleşmesi, Avrupa Birliği'ne üye ülkeler arasındaki eşitsizliği daha da artırıyor. Örneğin Merkel-Sarkozy ikilisi açıkça Yunanistan'ın hakim gücü gibi davranıyorlar. Hatta son günlerde İtalya'ya bile açıkça müdahale ediyorlar.

Ancak her ne kadar Alman ve Fransız burjuvazileri aralarında anlaşıp küçük üye ülkelere karşı ortak çıkarlarını dayatarak avro bölgesini kendi ekonomik alanları gibi kullanıp diğer küçük ülkelere hükmetseler de kendi aralarında da çıkar farklılıkları var.

Fransız ve Alman yöneticiler, Avrupa Birliği'nin ve özellikle de avroya bağlı ülkelerin siyasetlerinin ne olması konusunda hem fikir değiller. Avrupa Birliği'ne hakim olan bu iki emperyalist güç, birbirlerine bağlı olsalar da yine de kendi aralarında rekabet ediyorlar.

Avrupa Birliği ülkelerinin kamu borçları üzerinde yoğunlaşan spekülasyon yüzünden artık Avrupa Birliği'nin tek para birimi bile tehlikeye düştü. Çünkü ne geçmişte ne de şimdi tek bir para birimi ve vergi düzeni uygulayabilecek ortak bir devlet yapısı oluşturmayı başaramadılar.

Şekilsel olarak, tek bir Avrupa olsa da birleşik bir Avrupa devleti yok. Son yarım yüzyıl içerisinde Avrupa'nın güçlü devletlerinin öncülüğünde farklı ülkelerin burjuvazileri önce ortak pazar, sonra da bir yürütme mekanizması ile ortak bir meclis ve hatta bir sürü pazarlık sonucu, kısmen de olsa, ortak Avrupa adalet sistemini oluşturmayı başardılar. Hatta 27 üyeli Avrupa Birliği içinde 17 üye ülke bir araya gelip ortak para birimi olan avroyu oluşturmayı da başardı.

Avrupa'nın parçalara bölünmüşlüğü, onun güçlü burjuvazileri için dünya pazarında bir köstekti ve bu engeli aşmak için şu veya bu seviyede ortak bir pazar oluşturuldu. Bu oluşumun esas mimarı, Avrupa Birliği'nin bel kemiğini oluşturan büyük şirketler. Ancak üye 27 ülkeye ait burjuvazinin hiç biri, hele de üç güçlü üyenin hiç biri, hiç bir zaman kendi ulusal devletlerini feda edip birleşik bir Avrupa devleti oluşturmaya çalışmadı.

Şimdi Avrupa Birliği, ABD'ye, Japonya'ya ve hatta Çin'e, Rusya'ya veya Hindistan'a karşı, eskiden Almanya, Fransa veya İngiltere

şeklindeki bölünmüş duruma göre çok daha iyi bir konumda.

Ancak kriz ortamında Avrupa Birliği ülkelerinin toplam nüfusu veya bu ülkelerin GSMH'ları bir araya toplandığında büyük rakam oluştursalar da, mozaiğin parçaları rakiplerine karşı büyük ve tek bir güce dönüşmüyor.

Buna bir örnek vermek gerekirse, şu anda ABD'nin diğer büyük güçler kadar ve hatta onlardan çok daha büyük miktarlarda kamu borcu var ve vadesi dolmuş borçları ödeyebilmek için karşılıksız para basıyor. Sınırlı bir düzeyde olsa da, Avrupa Merkez Bankası da ABD'yi taklit etmeye başladı. Ancak bu gibi işlemler Avrupa Merkez Bankası için çok daha zor. Çünkü bir yandan Avrupa Birliği'nin ortak yasaları bazı işlemleri yasaklıyor diğer yandan ise bazı kararlar, en azından Almanya ve Fransa'nın ortak katılımlarıyla alınıyor. Ancak bu iki büyük güç olaylara aynı eksende yaklaşmıyor.

ABD yöneticilerinin ortak bir devlete sahip olması, onlara, ortak bir devlet siyaseti uygulamalarına olanak tanıyor. Alman, Fransız veya İngiliz burjuvazisinin çıkarları belli yönlerden farklı olsa da birbirlerine bağlı olduklarından anlaşmak zorundalar. Hatta Fransız ve Alman burjuvazisi çok yakın ortak olmalarına rağmen, son tahlilde yine de rakiptirler.

Krizin daha da kötüleşmesi nedeniyle ortak bir Avrupa devlet yapısı gerekliliğinin gündeme gelmesi, bir rastlantı değil. Ancak böyle bir şeyin gereğinin gündeme gelmesi bunun gerçekleşebileceği anlamına gelmiyor. Büyük Avrupa Birliği devletleri, küçüklere kendi iradelerini zorla dayatsalar da (Yunanistan bunun çarpıcı bir örneğidir) ortak bir siyaset izleme ve acil önlemler alma yeteneğine sahip yetkili tek bir merkez oluşturamıyor.

Avrupa Birliği kapitalist gruplarının ortak çıkarlarını savunabilecek "tek bir yönetim" tek bir devletin varlığı sayesinde olabilir ama kimse de böyle bir devlet istemediğinde bu nasıl gerçekleşebilir? Almanya ve Fransa böyle bir şeyi istiyor ancak bunun nasıl yapılacağı konusunda hem fikir değiller.

Özetle şunu söyleyebiliriz: Alman ve Fransız burjuvazisinin siyasi temsilcileri, kamu borçları konusunda devletlerin, bankalara yardım etmesi ve bunun faturasının da kendi kitlelerine çıkarılması gerektiği konusunda hem fikirler. Ancak bunun nasıl uygulanacağı konusunda anlaşamıyorlar.

Yunan devletine tefeci usüllerle borç verenler, özellikle Fransız bankalarıydı. Sarkozy bu bankaların sözcülüğünü yapıp Avrupa Merkez Bankası'nın bu sözü edilen bankaların borçlarını satın alması için girişimlerde bulundu. Zaten Avrupa Merkez Bankası, bunu belirli oranlarda yapıyor. Ancak Avrupa Merkez Bankası'nın yasaları ona belirli sınırların ötesine gitmesine izin vermiyor. Bu nedenle de IMF, bankalar ve Sarkozy, Brüksel'de yapılan pazarlıklarda bu engelleri kaldırmak istediler.

Merkel tabi ki bankaların bu isteklerine karşı değil ama Avrupa Merkez Bankası'nın ve son dönemde oluşturulan FESF (İstikrar Amaçlı Mali Avrupa Birliği Fonu) kaynaklarının büyük bir bölümü Almanya'nın mali katkılarıyla oluştuğundan Merkel, Fransız bankaları için daha fazla para ödemek istemiyor.

Brüksel'de 26 Ekim gecesi pazarlıkların geç saatlere kadar sürmesinin gerçek nedeni, Alman yöneticileri ile Fransız yöneticilerinin arasındaki anlaşmazlıklar değilmiş! Esas ikna etmekte zorlandıkları, devlet başkanları zirvesine davet edilen bankacılarmış. Uluslararası Finans Enstitüsü çatısı altında lobi etkinliği yürüten bu oluşum, esas belirleyici unsurdur.

Sarkozy ve Merkel, bankacıların anlaşmaları kabul etmelerini, genelde büyük bir başarı ve özellikle de kendi öz başarıları olarak değerlendiriyorlar. Herhalde şaka yapıyorlar!

Sanayi ve finans grupları, sömürülenleri yoksulluğa sürüklemekle kalmayıp toplumu uçuruma itiyorlar.

Avrupa'yı ve Yunanistan'ı "kurtardıklarını" iddia ediyorlar. Aslında sanayi ve finans grupları, krize rağmen çok yüksek kâr etmeye devam edip şirketlerine önemli kazanç aktarıyorlar. Bu kârı ve kazançları güvence altına almak için de kitleleri yoksulluğa sürüklüyorlar.

İşçi sınıfı krize yakalanmış bir ekonomi yüzünden fiyatların yükselmesine ve hükümetlerin bu doğrultuda uyguladığı siyasetlere karşı çıkmalı, işsizliğin giderek daha da artmasını engellemek ve satın alma gücünü koruyabilmek için acilen harekete geçmelidir.

Aynı zamanda kapitalist düzene son vermek mutlak bir gerekliliktir. Finans dünyasının gittikçe her şeye daha çok hakim olmasının ardında, kapitalist sınıfın ekonomi üzerindeki hakimiyeti var. Eğer işçi sınıfı, büyük sermayenin toplumdaki hakimiyetine son verip ekonomiyi kendi denetimi altına almazsa, insanlık müthiş bir barbarlığa sürüklenecektir.
(25.11.2011) LO

Güncel... Güncel... Güncel...

Dünyada herkese yer var ama bu düzen, çekilmez bir düzen!

Birleşmiş Milletler istatistiklerine göre güzel yeryüzündeki insan sayısı 7 milyara ulaştı.

Genellikle geçmişte tavan rakamlar açıklandığında yaygaracılar, insalığın "nüfus fazlalığından" dolayı felakete doğru gittiği çığırtkanlığı yapıyorlardı. En azından bu defa böyle felaket tellallığı yapılmadı. Şimdi artık dünya nüfusundaki artış hızının yavaşladığını ve hatta ileride nüfusta istikrara doğru gidildiği tahminleri yapılıyor.

Aslında şimdiye kadar nüfus ile ilgili koparılan yaygaralar, nüfüs fazlalığı ile ilgili olmayıp yoksul kitlelerin "fazlalığı" hakkındaydı.

Bundan 2 bin 500 yıl önce, köleliğin yaygın olduğu dönemde, Atina'da, hakim sınıfın yaygın korkusu, özgür vatandaşların ve köle sahiplerinin yoksul kitleleri denetleyip yeteri kadar idareleri altına alamamaktı.

Sonraları İngiltere'de Sanayi Devrimi döneminde, 1800'lü yıllarda, iktisatçı Mathus yoksul işçi kitlelerinin aşırı dercede çoğalıp yolları, sokakları dolduracaklarından korkarak bunların sayısının azaltılması gerektiğini savundu ve yöntem olarak da açlıktan kırılmalarını önermişti!

Bundan sadece 40 yıl öncesinde ise Batılı nüfus uzmanları, nüfus patlaması sonucu (nüfus bombası bile deniyordu) 21. yüzyılın başında Üçüncü Dünya ülkelerinin yoksullarının kitleler halinde Batı'ya akın edip modern mutfaklara girip Batılıların güzel yiyeceklerini alacakları korkusunu yayıyorlardı. Hatta bugün bile bazı çevreler yoksul

ülkelerdeki yoksulluğun esas nedeninin nüfus fazlalığından olduğunu anlatmaya devam ediyorlar. Hatta "büyümeye son" siyasetini savunan çevreler, işi daha da ileriye götürerek yerkürenin, nüfus fazlalığı yüzünden yok olacağı şeklinde açıklamalar yapıyorlar.

Nüfus fazlalığı iddialarında bulunan tüm farklı çevrelerin ortak bir yönü var: Hepsi de yoksullardan korkuyorlar. Bu korkunun ortak yönü, mülk sahiplerinin mülksüzlere karşı duyduğu korkudur.

Aslında sorun, hiçbir zaman yeryüzündeki insan nüfusunun çok fazla olması değildi. Esas sorun toplumundaki kurulu düzende. Biraz dürüst nüfus, tarım ve gıda uzmanları ve hatta Birleşmiş Milletler genel sekreteri bile şunu ifade etti: Eğer toplum düzeni doğru bir şekilde örgütlenirse yerküre 7 milyardan çok daha fazla insanı besleyebilir, giydirebilir, eğitebilir ve sağlık hizmetleri sunabilir.

Ancak Birleşmiş Milletler esas sorunun ne olduğunu yani temelinde kâr hedefi olan kapitalist düzenin insanlığın gelişmesini engellediğini hatta artık gerilere götürmeye başladığını biliyor ama bu sömürü düzenine karşı çıkıp son vermek gerektiğini anlatmıyor. Dünyadaki 7 milyar insan için arzu edilen ve gerekli olan, insanlığın ihtiyaçlarını temel alan bir düzenin kurulmasıdır.

Sınıf Mucadelesi Yayınları – BM ICLC – London WCIN 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p – 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.